

DANZA

Un ejercicio de estilo

Esquirlas

Compañia Danat Danza. Coreografia: Sabine Dahrendorf. Escenografia: José Menchero. Vestuario: Sybilla. Música: Leo Mariño. Diseño de luces: Maria Doménec. Intèrpretes: Llum Bortalés, Sabine Dahrendorf, Esther Escolane, Alfonso Ordóñez, Mercedes Recacha. Sala Olimpia. Madrid, 4 de enero.

MERCEDES RICO

Esquirlas —el espectáculo que el grupo de danza catalán Danat presenta este fin de semana en la sala Olimpia, de Madrid,— tiene una calidad difícilmente discutible. El trabajo de *reducción* del movimiento de la coreógrafa alemana afincada en Barcelona Sabine Dahrendorf no sólo está hecho con seriedad, sino que se inserta en un esfuerzo de integración estética y ambiental con los demás elementos de la escena (la música original de Leo Mariño, la escenografía de José Menchero, el vestuario de Sybilla y las luces de Maria Doménec), revelador de una claridad de intención

nes en principio bien venida, en un terreno en el que es más que frecuente perderse.

La presencia física y el nivel técnico del grupo de cinco bailarines —Llum Bortalés, Esther Escolano, Alfonso Ordóñez y Mercedes Recacha, además de la propia Dahrendorf— sostienen sin ningún problema este ejercicio de estilo, que fue seguido por el público con evidente interés.

Inventar la moda

Sin embargo, es difícil no preguntarse qué hubiera podido hacer una coreógrafa como Sabine Dahrendorf —cuya formación evidencia pulcritud y cuyo talento personal se hace presente a lo largo de los sesenta minutos que dura la obra— si el corsé de reducción minimalista que se ha impuesto hubiera sido un poco menos estrecho; si en lugar de seguir la moda se hubiera decidido a inventarla, como ha hecho la diseñadora Sybilla, cuyos figurines son, sin duda, uno de los atractivos de la producción.

CRÍTICA DE DANSA

Montse Sala

L'esforç de la creativitat

Dànat	
Intèrpretes:	Llum Bortalés, Sabine Dahrendorf, Esther Escolano, Alfonso Ordóñez, Mercedes Recacha
Peça:	Splitter (Resquills)
Música:	Leo Mariño
Coreografia:	Sabine Dahrendorf
Local:	Sala Gran (Institut del Teatre)

Ara, aquesta concepció particular s'endinsa cap a noves vies de comunicació. Sabine Dahrendorf ha muntat una coreografia on ella i els quatre ballarins —tres dones i un home— conformen una unitat de moviments. Sense decorat precis i immersit en un joc de llums i ombres, un arbre llunyà situa l'acció en un paisatge volcànic, primitiu i sug-

gerent, on els cinc intèrprets, amb l'acurat vestuari de Sybilla, evocuen una jornada qual-sevol.

Dànat aconseguix a *Splitter* una depurada plàstica, un cúmul de sensacions que transformen —mitjançant els moviments durs, crus i secs— les diferents situacions dels protagonistes en composicions deliciosament fantasmagòriques. En altres moments, la dansa es converteix en un paradoxal esclat, provocat per la particular i original música, a estones vorejant el minimalisme, que Leo Mariño ha compost especialment per aquesta peça.

El moviments rítmics dels cos, dels braços, de les mans, realitzats repetitivament —un tipus de llenguatge que ja és

habitual en la dansa contemporània— suggereixen aquest món tan personal on, a més de la tècnica que dominen equilibradament els cinc ballarins, s'ha de destacar l'esforç físic que requereix tota la composició.

Un esforç al qual els protagonistes s'entreguen generosament fins a arribar a ser engolits pel mateix frenesí de la dansa. Aquests *resquills* aïrauen i arrossegueuen. Per damunt de tot són formes canviants al servei dels cossos trencats.

Cossos que executen formes precises, que cobren materialitat en cada gest. Gestos treballats fins al deliri i que els ballarins utilitzen per expressar aquesta trobada entre l'home i la mare terra. La de Dànat és una estètica atractiva, aconseguida mitjançant una bellíssima interpretació. La seva és una creativitat a tenir molt en compte: és un esforç que configura aquest grup com un dels més inquietants originals del moment.

Si és cert allò que es diu, que és el públic qui pren el pols d'un espectacle, s'ha de reconèixer que la gent que omple literalment la sala gran del Institut del Teatre dijous al vespre ho va dir tot. Els aplaudiments enfervorits i farts de "bravos" —un entusiasme que no sovintaja en els espectacles d'aquest gènere— van obligar el grup de dansa contemporània Dànat a sortir a saludar quatre vegades. Era el punt i final d'una actuació de seixanta minuts que, des de les butaques, es va seguir amb un silenci expectant, amb una atenció respectuosa i entregada.

Es tractava de l'estrena oficial a Barcelona de *Splitter* (resquills), després de la seva participació en l'última Fira de Tàrraga. En el primer espectacle de la temporada passada, *Herbst* (tardor), Sabine Dahrendorf i Alfonso Ordóñez encetaven ja una recerca de noves formes expressives en el complex terreny de la dansa contemporània.